

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki (sprawozdawca)

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie ze skargi R. B. na przewlekłość postępowania przed
Sądem Najwyższym w sprawie skargi na przewlekłość postępowania przed
Sądem Apelacyjnym w [...] w sprawie sygn. akt III S [...]
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 24 stycznia 2019 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

R. B. wniósł do Sądu Najwyższego skargę na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 75, dalej: ustawa o skardze na przewlekłość postępowania), domagając się stwierdzenia przewlekłości postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie ze skargi na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w [...] w sprawie sygn. akt III S [...].

Zgodnie z art. 87¹ § 1 i 2 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności przemysłowej także przez rzeczników patentowych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem

przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji, chyba że stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis ten znajduje zastosowanie również w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na przewlekłość postępowania, jeżeli do jej rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04, OSNP 2005 nr 5, poz. 71 – zasada prawna, a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2011 r., II CSP 1/11, niepubl.).

Z treści skargi nie wynika, aby Skarżący należał do kręgu podmiotów uprawnionych do samodzielnego działania przed Sądem Najwyższym (art. 87¹ § 2 k.p.c.), toteż skarga, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu (art. 87¹ w zw. z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania).

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.